

Arrest

nr. 341 095 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 21 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 oktober 2025.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Palestina afkomstig te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 11 juni 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 13 januari 2021 subsidiaire bescherming toegekend werd in Spanje (AD, map 7, Eurodac Marked Record dd. 17/09/2024 en verklaring DVZ, nr. 23). Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rust bij de commissaris-generaal.

Eens hieraan is voldaan, wat in casu het geval is, komt het toe aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet. Zijn betoog in het verzoekschrift dat: "het CGVS zich er niet van vergewist heeft dat de status van verzoekende partij beëindigd werd" is ongegrond en niet dienstig. Integendeel, het CGVS heeft een degelijk onderzoek verricht en kan dit onderbouwen met verifieerbare documenten waaruit blijkt dat verzoeker daadwerkelijk internationale bescherming in Spanje geniet. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de obstakels en problemen die zich kunnen voordoen bij het hernieuwen en/ of verlengen van Spaanse verblijfsvergunningen, dient erop gewezen te worden dat hij niet dienstig naar deze informatie hieromtrent kan verwijzen aangezien zijn Spaanse verblijfsvergunning nog geldig is tot 12 januari 2026 en hij bij terugkeer naar Spanje nog over een geldige Spaanse verblijfsvergunning zal beschikken (AD, map 5, documenten, stuk 2 – Spaanse verblijfsvergunning). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoeker niet aangetoond. Voor zover deze verblijfsvergunning in januari 2026 verloopt, toont verzoeker niet concreet aan dat hij bij een terugkeer naar Spanje niet in staat zal zijn de verblijfsvergunning te vernieuwen of dat hij problemen zal ondervinden tijdens de hernieuwingsperiode waardoor hij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. Het komt aan verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Spanje geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen op zijn persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat hij, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, zijn Spaanse verblijfsdocumenten, en/of andere aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen of vernieuwen.

3. Verzoeker stelt dat onterecht toepassing wordt gemaakt van de versnelde procedure, nu de commissaris-generaal "de termijnen" niet respecteerde. Er dient echter te worden benadrukt dat er in casu geen versnelde procedure werd toegepast, doch wel een (on)ontvankelijkheidsprocedure. In zoverre verzoeker met zijn betoog zou willen aanklagen dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde beslissingstermijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd, dient erop te worden gewezen dat deze termijn van vijftien dagen echter een termijn van orde is. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn, kan niet worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

4. Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat zijn bijzondere procedurele noden in de behandeling van zijn verzoek niet onderzocht zouden zijn. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt dat deze wel degelijk beoordeeld werden, maar dat verzoeker aangaf geen bijzondere procedurele noden te hebben waardoor hem geen steunmaatregelen verleend werden (administratief dossier, map 7, DVZ, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ d.d. 6 maart 2025). Hoewel verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf veel psychische druk te ervaren door verwondingen die hij in het verleden opliep en door de situatie van zijn familie in Gaza, heeft hij op geen enkel moment aangegeven dat hij niet in staat was deel te nemen aan de procedure of verklaringen af te leggen. Hij verklaarde zich bij de start van het persoonlijk onderhoud goed te voelen en gaf hij aan dat zijn mentale toestand sinds zijn aankomst in België aanzienlijk was verbeterd, mede doordat hij hier een psycholoog bezoekt (NPO, p. 2, 9-10, 14).

5. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van

achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

6. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie - AIDA “Country Report: Spain” (update mei 2025) blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

7. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld.

Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van zijn beschermingsverzoek.

7.1. Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Spanje of waardoor hij bij terugkeer naar Spanje een risico loopt om te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker stelt dat hij sedert lange tijd lijdt aan de gevolgen van een kogelwonde, opgelopen in Gaza, en dat deze problematiek in Spanje opnieuw pijnlijk werd door de aard van het werk dat hij er verrichtte. Ter staving hiervan legt verzoeker verschillende medische documenten uit Spanje. Uit deze medische documenten kan echter niet blijken dat verzoeker omwille van zijn medische problemen bij een terugkeer naar Spanje niet in staat is om zelfstandig in zijn levensonderhoud te voorzien waardoor hij in een toestand van verregaande materiële deprivatie zou kunnen terecht komen. Waar verzoeker aanvoert dat de hem verleende medische zorg in Spanje ontoereikend was, omdat de Spaanse artsen weigerden de kogel te verwijderen en hem niet zouden hebben uitgelegd waarom dit niet gebeurde, blijkt uit zijn eigen verklaringen en de neergelegde medische stukken echter dat de artsen in Spanje wel degelijk inspanningen hebben geleverd om hem te behandelen (NPO, p. 10-11).

Zo kreeg hij medicatie voorgeschreven, waarvoor hij slechts een beperkt bedrag diende te betalen, en werden verschillende medische onderzoeken uitgevoerd (NPO, p. 10-12). Tevens kon hij zich, naar zijn zeggen, “heel vaak” tot het ziekenhuis wenden. Hij verklaarde bovendien dat de toegediende pijnstillers effectief pijnvermindering boden, zij het met neveneffecten. Ten slotte erkende hij dat Spaanse artsen een operatie in overweging namen, doch dat deze om voor hem onduidelijke redenen herhaaldelijk werd uitgesteld. Toen hem werd voorgehouden dat dit uitstel mogelijk verband hield met de risicovolle ligging van de kogel nabij vitale organen en slagaders, bevestigde hij dat dit een plausibele en logische verklaring kon zijn (NPO, p. 10-11). Gelet op deze elementen kan moeilijk worden volgehouden dat de in Spanje verstrekte medische zorg ontoereikend was. Integendeel, verzoeker kon er regelmatig terecht voor behandeling en ontving telkens een gepaste pijnbestrijding.

Wat zijn psychische toestand betreft, verklaarde verzoeker dat hij in Spanje onder mentale problemen leed en dat hij via een vluchtelingenorganisatie werd doorverwezen naar een psychiater te Bilbao. Volgens hem liep deze afspraak organisatorisch verkeerd, waardoor hij enkele dagen op straat verbleef, bijkomende

verwondingen opliep en zelf medicatie moest aankopen. Dit voorval zou voor verzoeker de aanleiding zijn geweest om Spanje te verlaten, omdat hij zich in de steek gelaten voelde (NPO, p. 3, 9 & 12). In zijn verzoekschrift voert hij in dit verband verder aan dat de dienstverlening gebrekkig was, aangezien hij, hoewel woonachtig te Córdoba, voor psychologische hulp naar Bilbao werd verwezen, meer dan 700 kilometer verwijderd van zijn verblijfplaats. Vooreerst dient in dit verband te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel stuk heeft overgelegd ter staving van deze beweerde doorverwijzing. Zijn verklaringen blijven derhalve zonder objectieve onderbouwing en zijn moeilijk te verifiëren, temeer daar hij zelfs de naam van de organisatie die hem zou hebben doorverwezen niet kon vermelden (NPO, p. 12). De werkelijke oorzaak van zijn vertrek uit Córdoba blijft bijgevolg onduidelijk. Zijn verklaringen dienaangaande kunnen derhalve niet als aannemelijk worden beschouwd. Wanneer verzoeker vervolgens werd gevraagd waarom hij in Spanje niet kon blijven, verwees hij uiteindelijk opnieuw uitsluitend naar het ontbreken van de gewenste behandeling voor zijn kogelwonde (NPO, p. 13). Bovendien zijn de verklaringen van verzoeker op dit punt tegenstrijdig en weinig aannemelijk. Enerzijds stelt hij tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij de organisatie in Bilbao, waarnaar hij was doorverwezen, niet kon contacteren omdat zijn gsm leeg was. Anderzijds verklaart hij dat hij wel telefonisch contact kon opnemen met zijn broer in Duitsland (NPO, p. 12). Gelet op het feit dat verzoeker meer dan 700 kilometer had afgelegd en erop had gehoopt psychologische bijstand te ontvangen, is het niet aannemelijk dat hij enerzijds zijn broer kon bereiken, maar anderzijds de organisatie in Bilbao niet, terwijl dit juist het doel van zijn reis was. Verzoeker legt geen overtuigend bewijs voor dat hij daadwerkelijk heeft geprobeerd hulp van de organisatie in Bilbao te verkrijgen. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen niet alleen zijn geloofwaardigheid, maar roepen tevens ernstige twijfels op over het werkelijke doel van zijn reis naar Bilbao.

Dient in dit verband nog opgemerkt dat verzoeker tot op heden geen enkel psychologisch attest heeft bijgebracht om zijn beweerde psychologische problemen te staven. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift in dit verband nog uitgebreid naar de situatie in Gaza. Hoewel kan worden aangenomen dat de huidige situatie in Gaza een invloed kan hebben op de mentale gezondheid van personen afkomstig uit deze regio, dient een psychologische kwetsbaarheid individueel aannemelijk te worden gemaakt. Verzoeker brengt echter geen documenten bij waaruit dit zou kunnen blijken.

In de mate dat verdere medische dan wel psychologische opvolging noodzakelijk is voor verzoeker, toont hij niet aan dat hij in Spanje geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psycho-medische ondersteuning. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om concreet aan te tonen dat zijn dochter haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Spanje. Gelet op het voorgaande, slaagt verzoeker hier niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij als statushouder in Spanje, eventueel met de hulp van de Spaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Verzoeker brengt wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

7.2. Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als statushouder niet in de mogelijkheid was om onder meer tewerkstelling, huisvesting of medische zorgen te kunnen krijgen in Spanje. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij gedurende een periode van twee à drie jaar in Spanje werkzaam was in de landbouwsector, waar hij een maandelijks inkomen van ongeveer 1.000 à 1.100 euro had. Enkel tijdens de coronaperiode was hij tijdelijk werkloos (NPO, p. 3 & 13). Tijdens zijn verblijf in Spanje heeft verzoeker bovendien de Spaanse taal verworven en in beperkte mate kennis van de Engelse taal opgedaan, hetgeen zijn integratie en zelfstandigheid bevorderde. Wat zijn huisvesting betreft, verbleef verzoeker bij aankomst gedurende de eerste twee weken in een opvangcentrum. Vervolgens woonde hij gedurende vijf à zes maanden in een gemeenschappelijke woning (NPO, p. 7). Zodra hij werk vond, slaagde hij erin zelfstandig een kamer te huren en gedurende het eerste halfjaar in Spanje wist hij telkens een kamer in een gemeenschappelijke woning te verkrijgen (NPO, p. 7-9). Daarnaast kon verzoeker gedurende zijn verblijf in Spanje rekenen op medische bijstand en op de ondersteuning van vluchtelingenorganisaties (NPO, p. 10-12). Uit voorgaande elementen blijkt niet dat verzoeker bij een terugkeer naar Spanje niet in staat zou zijn om opnieuw een leven op te bouwen.

Daarnaast kan op basis van zijn verklaringen, in navolging van de bestreden beslissing, worden geconcludeerd dat hij voldoende zelfredzaam is en over een netwerk beschikt waar hij indien nodig zou kunnen op terugvallen in geval van terugkeer naar Spanje. Verzoeker verklaarde zelf dat hij in Spanje een stabiel bestaan leidde en dat alles er in het algemeen normaal verliep (NPO, p. 3). Deze verklaring wordt

ondersteund door de vaststellingen dat hij in Gaza een bachelor behaalde en steeds in zijn levensonderhoud kon voorzien (NPO, p. 4), dat hij in Spanje gedurende twee à drie jaar tewerkgesteld was en dat hij er bovendien in slaagde Spaans en enigszins Engels te leren, alsook voor praktische zaken te kunnen terugvallen op de hulp van collega's (NPO, p. 8-9). Voorts blijkt dat verzoeker kon steunen op de bijstand van zijn broer in België en op financiële steun van familieleden voor de bekostiging van zijn reis (NPO, p. 6). Dat hij Gaza eerder zelfstandig kon verlaten, zowel met behulp van een smokkelaar als voor medische redenen naar Egypte, bevestigt zijn zelfstandigheid bijkomend. Het betoog in het verzoekschrift waarbij de verwerende partij op dit punt wordt bekritiseerd, is niet dienstig en wordt niet ondersteund door concrete feiten of bewijsstukken. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Spanje niet in staat zou zijn een menswaardig bestaan te hernemen. Uit niets blijkt immers dat hij er de draad niet opnieuw zou kunnen oppikken en zich als statushouder niet staande zou kunnen houden in Spanje.

Verzoeker blijft dus in gebreke om de nodige concrete elementen aan te reiken die van die aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen. Uit al het voorgaande kan niet blijken dat verzoeker in Spanje in de onmogelijkheid zou zijn om zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje te laten gelden.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Spanje, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Spanje buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient concreet te worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier, gelet op het voorgaande niet in.

7.3. Wat betreft het betoog van verzoeker dat de toegenomen instroom van vluchtelingen uit Oekraïne de situatie in Spanje bemoeilijkt, merkt de Raad op dat dit een algemene situatie is waar elk Europees land mee geconfronteerd wordt. Hij toont hiermee niet aan dat hij in zijn persoonlijke situatie zijn rechten en voordelen verbonden aan zijn internationale beschermingsstatus in Spanje niet langer zou kunnen laten gelden.

7.4. Waar verzoeker in het verzoekschrift ingaat op de erg betreurenswaardige situatie in Gaza en op het feit dat hij een UNRWA-vluchteling is, dient er dan ook opgemerkt te worden dat hij hier niet dienstig naar kan verwijzen. Aangezien verzoeker reeds over internationale bescherming in Spanje beschikt, wordt zijn situatie ten aanzien van Spanje beoordeeld. Er wordt niet betwist dat de situatie in Gaza wel een psychologische impact kan hebben op verzoeker (zie supra).

7.5. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar internationale rechtspraak en rechtspraak van de Raad, wijst de Raad erop dat precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe concreet aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

7.6. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat het gegeven dat hij zich geïntegreerd heeft in België geen grond is om hier internationale bescherming te krijgen, dat hij op generlei wijze concreet maakt hoe de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden, zodat verzoeker de schending ervan niet dienstig aanvoert.

8. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Spanje werd verleend, kan stellen.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stouwen

op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

10. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 22 januari 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De raadvrouw wil in het bijzonder de psychologische problemen van verzoeker benadrukken omdat er in Spanje onvoldoende behandeling beschikbaar was voor zijn psychologische problemen. Deze problemen dienen meegenomen te worden in de beoordeling. Verzoeker wenst zelf zowel zijn psychologische als zijn fysieke gezondheidstoestand te benadrukken. Zijn Spaanse verblijfsvergunning is niet meer geldig. Morgen heeft hij een afspraak bij de psycholoog.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

5.1. In de hierboven geciteerde beschikking werd geoordeeld dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet kan blijken dat zij omwille van haar psychologische problemen niet in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Spanje in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Er werd ook vastgesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat ze bij een terugkeer naar Spanje geen beroep zou kunnen doen op de medische en psychische zorginstellingen in Spanje. Bovendien legde verzoekende partij tot op heden geen enkel psychologisch attest neer om haar beweerde psychologische problemen te staven. Door ter terechtzitting opnieuw op haar psychologische problemen te wijzen, te stellen dat zij morgen een afspraak heeft met de psycholoog en te herhalen dat er volgens haar onvoldoende behandeling beschikbaar was in Spanje, slaagt zij er niet in om de argumentatie van de hierboven geciteerde beschikking te weerleggen. De verzoekende partij zet ook nergens

concreet uiteen in welke mate haar psychologische en fysieke gezondheidstoestand haar heden beletten om haar rechten te doen gelden in Spanje, noch wat de impact van haar problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten in dat land uit te oefenen. Er blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoekende partij er de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of andere socio-economische rechten als statushouder in Spanje onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt.

In de mate dat verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Spanje als statushouder geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning of dat haar intentioneel om redenen die verband houden met de gronden van internationale bescherming de toegang tot gezondheidszorg in Spanje zou worden ontzegd.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Spanje een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Spanje zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Spaanse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder dezelfde voorwaarden die de wet aan Spaanse burgers stelt. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om concreet aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Spanje en zij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Spanje, dit mogelijks met de hulp van de Spaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij, die zoals in de beschikking reeds vastgesteld geen enkel document bijbrengt met betrekking tot haar psychologische problemen, tot op heden geen enkel psychologisch attest neerlegt ter ondersteuning van haar beweringen dienaangaande.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat bij de verzoekende partij omwille van medische of psychologische problemen sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen verbonden aan haar status toegekend in Spanje, dat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Spanje zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Spanje een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partij kan met haar betoog ter terechtzitting geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

5.2. Waar verzoekende partij nog aanhaalt ter terechtzitting dat haar Spaanse verblijfsvergunning ondertussen vervallen is, blijkt inderdaad dat deze geldig was tot en met 12 januari 2026. Echter werd in de beschikking reeds gesteld dat verzoekende partij niet concreet aantoont dat zij bij een terugkeer naar Spanje niet in staat zal zijn de verblijfsvergunning te vernieuwen of dat zij problemen zal ondervinden tijdens de hernieuwingsperiode waardoor zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. Het komt aan verzoekende partij toe om, gelet op het gegeven dat kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Spanje geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoekende partij laat dit evenwel na. Zij brengt geen op haar persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat zij haar Spaanse verblijfsdocumenten en/of andere aan haar internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen of vernieuwen, noch dat zij in afwachting van de verlenging van haar verblijfsvergunning als statushouder in Spanje problemen zal ondervinden waardoor zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen.

6. Gelet op het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 28 oktober 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET